

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2018/842**ze dne 30. května 2018****o závazném každoročním snižování emisí skleníkových plynů členskými státy v období 2021–2030 přispívajícím k opatřením v oblasti klimatu za účelem splnění závazků podle Pařížské dohody a o změně nařízení (EU) č. 525/2013****(Text s významem pro EHP)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 192 odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,s ohledem na stanovisko Výboru regionů ⁽²⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Evropská rada ve svých závěrech ze zasedání konaného ve dnech 23. a 24. října 2014 týkajících se rámce politiky v oblasti klimatu a energetiky do roku 2030 schválila závazný cíl, jímž je snížit do roku 2030 domácí emise skleníkových plynů na úrovni celého hospodářství alespoň o 40 % oproti roku 1990 a tento cíl znovu potvrdila ve svých závěrech ze zasedání konaného ve dnech 17. a 18. března 2016.
- (2) V závěrech ze zasedání Evropské rady konaného ve dnech 23. a 24. října 2014 se uvádí, že cíl snížit emise o alespoň 40 % bude Unie plnit kolektivně, a to co nejvíce nákladově efektivním způsobem, přičemž odvětví, na něž se vztahuje systém Evropské unie pro obchodování s emisemi (dále jen „EU ETS“), stanovený ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ⁽⁴⁾, sníží v porovnání s rokem 2005 emise do roku 2030 o 43 % a odvětví, na něž se systém EU ETS nevztahuje, o 30 %. K dosažení tohoto snížení emisí skleníkových plynů by měla přispět všechna hospodářská odvětví a všechny členské státy by se na tomto úsilí měly podílet v duchu vyváženosti, spravedlnosti a solidarity. Metodika pro stanovování vnitrostátních cílů pro odvětví mimo systém ETS, včetně všech prvků použitých v rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 406/2009/ES ⁽⁵⁾, by se měla dále používat až do roku 2030, přičemž úsilí by mělo být rozděleno na základě relativního hrubého domácího produktu (HDP) na obyvatele. Všechny členské státy by měly přispět v roce 2030 k celkovému snížení emisí na úrovni Unie v rozmezí od 0 % do 40 % v porovnání s rokem 2005. Vnitrostátní cíle v rámci skupiny členských států s HDP na obyvatele vyšším, než je průměr Unie, by měly být poměrně upraveny tak, aby byla spravedlivým a vyváženým způsobem zohledněna nákladová efektivnost. Dosažení tohoto snížení emisí skleníkových plynů by mělo podpořit účinnost a inovace v unijním hospodářství, a zejména by mělo podporovat pokrok, především u budov, v zemědělství, při nakládání s odpady a v dopravě, v rozsahu, v němž spadají do oblasti působnosti tohoto nařízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 75, 10.3.2017, s. 103.

⁽²⁾ Úř. věst. C 272, 17.8.2017, s. 36.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 17. dubna 2018 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 14. května 2018.

⁽⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. L 275, 25.10.2003, s. 32).

⁽⁵⁾ Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 406/2009/ES ze dne 23. dubna 2009 o úsilí členských států snížit emise skleníkových plynů, aby byly splněny závazky Společenství v oblasti snížení emisí skleníkových plynů do roku 2020 (Úř. věst. L 140, 5.6.2009, s. 136).

- (3) Toto nařízení je rovněž součástí provádění závazků Unie na základě Pařížské dohody⁽¹⁾, přijaté v rámci Rámcové úmluvy Organizace spojených národů o změně klimatu (dále jen „UNFCCC“). Pařížská dohoda byla uzavřena jménem Unie dne 5. října 2016 rozhodnutím Rady (EU) 2016/1841⁽²⁾. Závazek Unie, pokud jde o snižování emisí na úrovni celého hospodářství, je stanoven v zamýšleném vnitrostátně stanoveném příspěvku, který Unie a její členské státy předložily s ohledem na Pařížskou dohodu sekretariátu UNFCCC dne 6. března 2015. Pařížská dohoda vstoupila v platnost dne 4. listopadu 2016 a nahrazuje přístup přijatý v rámci Kjótského protokolu z roku 1997, který již nebude po roce 2020 uplatňován.
- (4) Pařížská dohoda mimo jiné stanoví dlouhodobý cíl v souladu s cílem udržet globální nárůst teploty výrazně pod úrovní 2 °C ve srovnání s úrovní před industrializací a nadále usilovat o to, aby tento nárůst nepřesáhl 1,5 °C ve srovnání s úrovní před industrializací. Rovněž se v ní zdůrazňuje, že je důležité přizpůsobit se nepříznivým dopadům změny klimatu a směřovat finanční toky v souladu s cílem dosažení nízkých emisí skleníkových plynů a rozvoje odolnému vůči změně klimatu. Pařížská dohoda rovněž vyzývá k dosažení rovnováhy mezi antropogenními emisemi ze zdrojů a pohlcením pomocí propadů ve druhé polovině tohoto století a vybízí smluvní strany, aby podle potřeby přijaly opatření k ochraně a zvyšování propadů a rezervoárů skleníkových plynů, včetně lesů.
- (5) Evropská rada podpořila ve svých závěrech ze zasedání konaného ve dnech 29. a 30. října 2009 cíl Unie snížit do roku 2050 emise skleníkových plynů o 80–95 % ve srovnání s hodnotami z roku 1990, a to v rámci nezbytného snížení emisí podle Mezivládního panelu pro změnu klimatu (dále jen „IPCC“), které mají provést rozvinuté země jako skupina.
- (6) Vnitrostátně stanovené příspěvky smluvních stran Pařížské dohody mají odrážet nejvyšší možnou úroveň ambicí a představovat pokrok v průběhu času. Navíc by smluvní strany této dohody měly usilovat o formulování dlouhodobých strategií nízkoemisního rozvoje, se zřetelem na cíle Pařížské dohody, a informovat o nich. V závěrech Rady ze dne 13. října 2017 se uznává význam dlouhodobých cílů a pětiletých cyklů přezkumu při provádění Pařížské dohody a zdůrazňuje se význam dlouhodobých strategií rozvoje vyznačujících se nízkými emisemi skleníkových plynů jakožto politického nástroje pro vytváření spolehlivých scénářů a dlouhodobých politických změn potřebných pro dosažení cílů Pařížské dohody.
- (7) Přejít na čistou energii vyžaduje změny investičního jednání a pobídky v celém spektru politik. Klíčovou prioritou Unie je vytvořit odolnou energetickou unii s cílem zajistit svým občanům bezpečnou, udržitelnou, konkurenceschopnou a cenově dostupnou energii. Dosažení tohoto cíle vyžaduje pokračování ambiciózních opatření v oblasti klimatu prostřednictvím tohoto nařízení a pokrok u ostatních aspektů energetické unie, jak je stanoveno ve sdělení Komise ze dne 25. února 2015 nazvaném „Rámcová strategie k vytvoření odolné energetické unie s pomocí progresivní politiky v oblasti změny klimatu“.
- (8) Schopnost členských států splnit své závazky v oblasti klimatu posiluje řada opatření Unie, která jsou zásadní pro dosažení potřebného snížení emisí skleníkových plynů v odvětvích, na něž se vztahuje toto nařízení. Mezi tato opatření patří právní předpisy o fluorovaných skleníkových plynech, snižování emisí CO₂ ze silničních vozidel, energetické náročnosti budov, energii z obnovitelných zdrojů, energetické účinnosti a oběhovém hospodářství, jakož i finanční nástroje Unie pro investice související s klimatem.
- (9) V závěrech Evropské rady ze zasedání konaného ve dnech 19. a 20. března 2015 se uvádí, že Unie je odhodlána budovat energetickou unii zahrnující politiku v oblasti klimatu zaměřenou do budoucnosti, a to na základě rámcové strategie Komise, jejížž pět rozměrů je úzce propojených a vzájemně se posilujících. Snižování poptávky po energii představuje jeden z pěti rozměrů strategie energetické unie. Zlepšení energetické účinnosti může vést k významnému snížení emisí skleníkových plynů. Může také prospět životnímu prostředí i zdraví, zlepšit energetickou bezpečnost, snížit náklady na energii pro domácnosti a podniky, pomoci zmírnit energetickou chudobu a vést ke zvýšení zaměstnanosti a hospodářské činnosti v celé ekonomice. Opatření přispívající k většímu využívání energeticky úsporných technologií v budovách, v průmyslu a v dopravě by mohla být cestou, jak nákladově efektivním způsobem pomoci členským státům v dosažení jejich cílů podle tohoto nařízení.

(1) Pařížská dohoda (Úř. věst. L 282, 19.10.2016, s. 4).

(2) Rozhodnutí Rady (EU) 2016/1841 ze dne 5. října 2016 o uzavření Pařížské dohody přijaté v rámci Rámcové úmluvy Organizace spojených národů o změně klimatu jménem Evropské unie (Úř. věst. L 282, 19.10.2016, s. 1).

- (10) Vývoj a využívání udržitelných a inovačních postupů a technologií může posílit úlohu odvětví zemědělství, pokud jde o zmírňování změny klimatu a přizpůsobení se této změně, zejména snižováním emisí skleníkových plynů a zachováváním a posilováním propadů a zásob uhlíku. V zájmu snížení uhlíkové a ekologické stopy odvětví zemědělství při současném zachování jeho produktivity, schopnosti regenerace a vitality je důležité posílit opatření ke zmírňování změny klimatu a přizpůsobení se této změně a posílit financování výzkumu zaměřeného na vývoj udržitelných a inovativních postupů a technologií, jakož i investic v tomto směru.
- (11) Odvětví zemědělství má přímý a významný dopad na biologickou rozmanitost a ekosystémy. Proto je důležité zajistit soudržnost cílů tohoto nařízení a jiných politik a cílů Unie, jako je společná zemědělská politika, a cílů souvisejících se strategií v oblasti biologické rozmanitosti, strategií v oblasti lesnictví a strategií pro oběhové hospodářství.
- (12) Z odvětví dopravy pochází téměř jedna čtvrtina emisí skleníkových plynů v Unii. Je proto důležité snižovat emise skleníkových plynů a rizika související se závislostí na fosilních palivech v odvětví dopravy prostřednictvím komplexního přístupu, pokud jde o prosazování snižování emisí skleníkových plynů a energetické účinnosti v dopravě, elektrickou dopravu, změnu způsobů dopravy v případech, kdy je to udržitelnější, a udržitelné obnovitelné zdroje energie v dopravě, a to i po roce 2020. Přechod k nízkoemisní mobilitě jakožto součástí širšího přechodu k bezpečnému a udržitelnému nízkouhlíkovému hospodářství je možné usnadnit zavedením vhodných podmínek a silných pobídek, jakož i dlouhodobých strategií, které mohou posílit investice.
- (13) Dopad unijních a vnitrostátních politik a opatření provádějících toto nařízení by se měl posuzovat v souladu s povinnostmi v oblasti monitorování a vykazování podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 525/2013⁽¹⁾.
- (14) Aniž jsou dotčeny pravomoci rozpočtového orgánu, měla by metoda začleňování problematiky klimatu prováděná v průběhu víceletého finančního rámce 2014–2020 ve vhodných případech pokračovat i po roce 2021 a měla by být zlepšována, pokud jde o reakce na výzvy a investiční potřeby týkající se opatření v oblasti klimatu. Financování z prostředků Unie by mělo být v souladu s cíli rámce politiky Unie v oblasti klimatu a energetiky do roku 2030 a s dlouhodobými cíli vymezenými v Pařížské dohodě, aby byla zajištěna účinnost veřejných výdajů. Komise by měla vypracovat zprávu o dopadu financování z prostředků Unie přidělených z rozpočtu Unie nebo z jiných zdrojů v souladu s právními předpisy Unie týkajícími se emisí skleníkových plynů v odvětvích spadajících do oblasti působnosti tohoto nařízení nebo směrnice 2003/87/ES.
- (15) Toto nařízení by mělo zahrnovat emise skleníkových plynů, které spadají do kategorií stanovených IPCC energetika, průmyslové procesy a použití produktů, zemědělství a odpady, jak jsou stanoveny podle nařízení (EU) č. 525/2013, s výjimkou emisí skleníkových plynů z činností uvedených v příloze I směrnice 2003/87/ES.
- (16) Údaje aktuálně vykazované v rámci národní inventury skleníkových plynů a národních a unijních registrů nedostačují k tomu, aby bylo možno na úrovni členských států stanovit emise CO₂ z civilního letectví na vnitrostátní úrovni, na které se nevztahuje směrnice 2003/87/ES. Při přijímání ustanovení o povinnostech vykazování by Unie neměla na členské státy nebo malé a střední podniky klást nároky, které nejsou úměrné sledovaným cílům. Emise CO₂ z letů, na něž se nevztahuje směrnice 2003/87/ES, představují pouze velmi malou část celkových emisí skleníkových plynů a vytvoření systému pro vykazování těchto emisí by vzhledem ke stávajícím požadavkům na širší odvětví podle směrnice 2003/87/ES představovalo nepřiměřenou zátěž. Emise CO₂ z kategorie zdroje „1.A.3.A civilní letectví“ stanovené IPCC by se proto pro účely tohoto nařízení měly považovat za rovné nule.
- (17) Snížení emisí skleníkových plynů v každém členském státě do roku 2030 by mělo být stanoveno ve vztahu k úrovni jeho přezkoumaných emisí skleníkových plynů v roce 2005, na něž se vztahuje toto nařízení, avšak s vyloučením ověřených emisí skleníkových plynů ze zařízení, která byla v provozu v roce 2005 a do systému EU ETS byla zahrnuta až po roce 2005. Roční emisní přiděly pro období 2021–2030 by měly být určeny na základě údajů předložených členskými státy, které přezkoumala Komise.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 525/2013 ze dne 21. května 2013 o mechanismu monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů a podávání dalších informací na úrovni členských států a Unie vztahujících se ke změně klimatu a o zrušení rozhodnutí č. 280/2004/ES (Úř. věst. L 165, 18.6.2013, s. 13).

- (18) Přístup spočívající v každoročně závazných vnitrostátních mezních hodnotách, který byl přijat v rozhodnutí č. 406/2009/ES, by měl zůstat v období 2021–2030 zachován. Pravidla pro stanovení ročních emisních přidělů pro každý členský stát podle tohoto nařízení by se měla řídit stejnou metodikou jako u členských států se zápornými mezními hodnotami podle výše uvedeného rozhodnutí, ale počátek výpočtu trajektorie by se měl nacházet na pěti dvanáctinách vzdálenosti mezi roky 2019 a 2020, nebo v roce 2020; výpočet vychází z průměru emisí skleníkových plynů v období 2016–2018 a konečným bodem této trajektorie je pro každý členský stát mezní hodnota roku 2030. Aby byl zajištěn náležitý příspěvek k cíli Unie v oblasti snižování emisí skleníkových plynů v období 2021–2030, mělo by být počáteční datum trajektorie pro každý členský stát určeno podle data, z kterého vyplyne nižší přiděl. Pro členské státy s kladnou mezní hodnotou podle rozhodnutí č. 406/2009/ES a současně se zvyšujícími se ročními emisními přiděly v období 2017–2020, stanovenými podle rozhodnutí Komise 2013/162/EU ⁽¹⁾ a prováděcího rozhodnutí Komise 2013/634/EU ⁽²⁾, se v roce 2021 provede úprava ročních emisních přidělů, aby se zohlednila kapacita pro zvýšené emise skleníkových plynů v uvedených letech.

Pro některé členské státy by měla být stanovena dodatečná úprava, aby se zohlednila jejich výjimečná situace vyznačující se kladnou mezní hodnotou podle rozhodnutí č. 406/2009/ES a současně buď nejnižšími emisemi skleníkových plynů na obyvatele podle uvedeného rozhodnutí, nebo nejnižším podílem emisí skleníkových plynů z odvětví, na něž se nevztahuje uvedené rozhodnutí, v porovnání s jejich celkovými emisemi skleníkových plynů. Tato dodatečná úprava by se měla vztahovat pouze na část potřebných snížení emisí skleníkových plynů v období 2021–2029, aby byly zachovány pobídky pro dodatečná snížení emisí skleníkových plynů a nebylo ovlivněno dosahování cíle pro rok 2030, a to s přihlédnutím k využívání dalších úprav a možností flexibility stanovených v tomto nařízení.

- (19) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení ustanovení tohoto nařízení týkajícího se stanovení ročních emisních přidělů pro členské státy, by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽³⁾.
- (20) Evropská rada ve svých závěrech ze zasedání konaného ve dnech 23. a 24. října 2014 uvedla, že dostupnost a využívání stávajících nástrojů flexibility v rámci odvětví mimo systém ETS by mělo být výrazně posíleno, aby se zajistila nákladová efektivnost kolektivního úsilí Unie a splnění cílů, pokud jde o emise skleníkových plynů na obyvatele, do roku 2030. Jako prostředek ke zvýšení celkové nákladové efektivnosti souhrnného snížení emisí by měly mít členské státy možnost si část svého ročního emisního přidělu započítat a vypůjčovat. Rovněž by měly mít možnost převést část svého ročního emisního přidělu na jiné členské státy. Transparentnost těchto převodů by měla být zajištěna a tyto transfery by měly být prováděny oboustranně výhodným způsobem, mimo jiné prostřednictvím dražby, využitím prostředníků na trhu nebo formou dvoustranných ujednání. Takový převod by mohl být výsledkem projektu nebo programu v oblasti omezování emisí skleníkových plynů uskutečněného v prodávajícím členském státě a financovaného přijímajícím členským státem. Kromě toho by měly mít členské státy možnost vybízet k vytváření partnerství veřejného a soukromého sektoru zaměřených na projekty podle čl. 24a odst. 1 směrnice 2003/87/ES.
- (21) Měla by být vytvořena jednorázová možnost flexibility, která má usnadnit dosažení cílů členskými státy, jejichž vnitrostátní cíle v oblasti snižování emisí skleníkových plynů značně překračují jak průměr Unie, tak i jejich potenciál k nákladově efektivnímu snížení emisí skleníkových plynů, jakož i členskými státy, které v roce 2013 nepřidělily průmyslovým zařízením žádné bezplatné povolenky EU ETS. Ke splnění cíle rezervy tržní stability stanovené rozhodnutím Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1814 ⁽⁴⁾ za účelem řešení strukturální nerovnováhy mezi nabídkou a poptávkou by měly být při určování celkového počtu povolenek EU ETS v oběhu v daném roce povolenky EU ETS započtené v rámci jednorázové možnosti flexibility považovány za povolenky EU ETS v oběhu. Komise by ve svém prvním přezkumu podle uvedeného rozhodnutí měla zvážit, zda zachovat toto započítávání jako povolenky EU ETS v oběhu.

⁽¹⁾ Rozhodnutí Komise 2013/162/EU ze dne 26. března 2013 o stanovení ročních emisních přidělů členských států na období 2013–2020 v souladu s rozhodnutím Evropského parlamentu a Rady č. 406/2009/ES (Úř. věst. L 90, 28.3.2013, s. 106).

⁽²⁾ Prováděcí rozhodnutí Komise 2013/634/EU ze dne 31. října 2013 o úpravách ročních emisních přidělů členských států na období 2013–2020 v souladu s rozhodnutím Evropského parlamentu a Rady č. 406/2009/ES (Úř. věst. L 292, 1.11.2013, s. 19).

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽⁴⁾ Rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1814 ze dne 6. října 2015 o vytvoření a uplatňování rezervy tržní stability pro systém EU pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů a o změně směrnice 2003/87/ES (Úř. věst. L 264, 9.10.2015, s. 1).

- (22) V nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/841 ⁽¹⁾ jsou stanovena pravidla započítávání emisí skleníkových plynů a jejich pohlcování v souvislosti s využíváním půdy, změnami ve využívání půdy a lesnictvím (LULUCF). Toto nařízení by se nemělo vztahovat na činnosti, jež spadají do oblasti působnosti uvedeného nařízení. Ačkoli výsledek z hlediska životního prostředí na základě tohoto nařízení, pokud jde o úroveň dosaženého snížení emisí skleníkových plynů, je ovlivněn zohledněním celkového množství čistých pohlcení a celkových čistých emisí ze zalesněné půdy, odlesněné půdy, obhospodařované orné půdy, obhospodařovaných pastvin a, za určitých podmínek, z obhospodařované lesní půdy, jakož i, pokud je to podle nařízení (EU) 2018/841 povinné, z obhospodařovaných mokřadů, jak je stanoveno v uvedeném nařízení, měla by být tímto nařízením zavedena, pro případ, že to bude nutné, jako dodatečná možnost pro členské státy splnit své závazky flexibilita LULUCF pro maximální množství těchto pohlcení ve výši 280 milionů tun ekvivalentu CO₂ rozdělené mezi jednotlivé členské státy. Toto celkové množství a jeho rozdělení mezi členské státy by mělo zohlednit nižší potenciál odvětví zemědělství a využívání půdy, pokud jde o zmírňování změny klimatu, a příslušný příspěvek tohoto odvětví k omezení emisí skleníkových plynů a jejich pohlcování. Kromě toho by dobrovolné rušení ročních emisních přidělení podle tohoto nařízení mělo umožnit, aby bylo toto množství vzato v úvahu při posuzování dodržování požadavků podle nařízení (EU) 2018/841 členskými státy.
- (23) Komise dne 30. listopadu 2016 předložila návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o správě energetické unie (dále jen „návrh o správě energetické unie“), jež členským státům ukládá, aby vypracovaly integrované vnitrostátní plány v oblasti energetiky a klimatu v rámci strategického plánování politik v oblasti energetiky a klimatu pro všech pět klíčových rozměrů energetické unie. Podle návrhu o správě energetické unie mají vnitrostátní plány zahrnující období 2021–2030 hrát klíčovou úlohu při plánování toho, jak členské státy dosáhnou souladu s tímto nařízením a s nařízením (EU) 2018/841. Za tímto účelem mají členské státy určit politiky a opatření ke splnění požadavků podle tohoto nařízení a nařízení (EU) 2018/841 s ohledem na dlouhodobý cíl, jímž je dosažení rovnováhy mezi emisemi skleníkových plynů a jejich pohlcováním v souladu s Pařížskou dohodou. Tyto plány rovněž mají stanovit posouzení dopadů plánovaných politik a opatření na splnění cílů. Podle návrhu o správě energetické unie by Komise měla mít možnost se ve svých doporučeních k navrhovaným vnitrostátním plánům vyjádřit, pokud jde o přiměřenost úrovně ambicí a následného provádění politik a opatření. Při sestavování těchto vnitrostátních plánů by se mělo zohlednit možné využití flexibility LULUCF za účelem zajištění souladu s tímto nařízením.
- (24) Cílem Evropské agentury pro životní prostředí je podpora udržitelného rozvoje a pomoc při dosahování významného a měřitelného zlepšení životního prostředí poskytováním včasných, cílených, relevantních a spolehlivých informací tvůrcům politik, veřejným institucím a veřejnosti. Evropská agentura pro životní prostředí by měla být případně nápomocna Komisi v souladu s ročním pracovním programem agentury.
- (25) Případné úpravy oblasti působnosti článků 11, 24, 24a a 27 směrnice 2003/87/ES by měly být promítnuty v odpovídající úpravě maximálního množství emisí skleníkových plynů, na něž se vztahuje toto nařízení. Pokud tedy členské státy zahrnou do svých závazků podle tohoto nařízení další emise skleníkových plynů ze zařízení, na něž se dříve vztahovala směrnice 2003/87/ES, měly by tyto členské státy zavést dodatečné politiky a opatření v odvětvích, na něž se vztahuje toto nařízení, s cílem tyto emise skleníkových plynů snížit.
- (26) Jako uznání předchozího úsilí, jež od roku 2013 vyvinuly členské státy s HDP na obyvatele nižším, než byl v roce 2013 průměr Unie, je vhodné stanovit omezenou zvláštní bezpečnostní rezervu odpovídající až 105 milionům tun ekvivalentu CO₂ a současně zachovat ekologickou vyváženost tohoto nařízení, jakož i pobídky pro opatření členských států přesahující minimální příspěvky podle tohoto nařízení. Bezpečnostní rezerva by měla sloužit členským státům, jejichž HDP na obyvatele nedosahovalo v roce 2013 průměru Unie, jejichž emise skleníkových plynů v období 2013–2020 jsou nižší než jejich roční emisní přiděly a jež se i přes využití dalších možností flexibility podle tohoto nařízení potýkají s problémy při dosahování svého cíle v oblasti emisí skleníkových plynů pro rok 2030. Takto velká bezpečnostní rezerva by bez dodatečných politik pokryla značnou část odhadovaného kolektivního deficitu způsobitelných členských států v období 2021–2030 a zároveň by byly zachovány pobídky pro další

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/841 ze dne 30. května 2018 o zahrnutí emisí skleníkových plynů a jejich pohlcování v důsledku využívání půdy, změn ve využívání půdy a lesnictví do rámce politiky v oblasti klimatu a energetiky do roku 2030 a o změně nařízení (EU) č. 525/2013 a rozhodnutí č. 529/2013/EU. (viz strana 1 v tomto čísle Úředního věstníku).

opatření. Bezpečnostní rezerva by měla být těmto členským státům k dispozici v roce 2032 za určitých okolností a za podmínky, že její využívání nenaruší v odvětvích, na něž se vztahuje toto nařízení, dosažení 30 % cíle Unie v oblasti snižování emisí skleníkových plynů stanoveného pro rok 2030.

- (27) S ohledem na vývoj v rámci nařízení (EU) 2018/841 a za účelem zajištění přesného započítávání podle tohoto nařízení, by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování Evropské unie, pokud jde o možnost používání kategorií využití půdy „obhospodařovaná lesní půda“ a „obhospodařované mokřady“ v rámci flexibility LULUCF a pokud jde o započítávání transakcí podle tohoto nařízení, včetně využití možností flexibility, uplatňování kontrol souladu a zajištění přesného fungování bezpečnostní rezervy, prostřednictvím registru zřízeného podle článku 10 nařízení (EU) 2018/841 (dále jen „registr Unie“). Informace o započítávání podle tohoto nařízení by měly být přístupné veřejnosti. Potřebná ustanovení o započítávání transakcí by měla být obsažena v jediném nástroji spojujícím ustanovení o započítávání podle nařízení (EU) č. 525/2013, nařízení (EU) 2018/841, tohoto nařízení a směrnice 2003/87/ES. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni, a aby tyto konzultace probíhaly v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě o zdokonalení tvorby právních předpisů⁽¹⁾ ze dne 13. dubna 2016. Pro zajištění rovné účasti na vypracovávání aktů v přenesené pravomoci proto obdrží Evropský parlament a Rada veškeré dokumenty současně s odborníky z členských států a jejich odborníci mají automaticky přístup na zasedání skupin odborníků Komise, jež se věnují přípravě aktů v přenesené pravomoci.
- (28) Toto nařízení by mělo být přezkoumáno v roce 2024 a poté každých pět let s cílem posoudit jeho celkové fungování, zejména s ohledem na nutnost zpřísnění politik a opatření Unie. V rámci tohoto přezkumu by měl být zohledněn mimo jiné vývoj situace v členských státech a výsledky facilitativního dialogu, který se uskuteční v roce 2018 v rámci UNFCC (dále jen „dialog Talanoa“ a globálního hodnocení podle Pařížské dohody. V rámci přezkumu by měla být vzata v úvahu také rovnováha mezi nabídkou ročních emisních přidělů a poptávkou po nich, aby byla zajištěna přiměřenost povinností stanovených v tomto nařízení. Kromě toho by Komise v rámci svého pravidelného podávání zpráv podle nařízení (EU) č. 525/2013 měla do dne 31. října 2019 posoudit rovněž výsledky dialogu Talanoa. Přezkum pro období po roce 2030 by měl být v souladu s dlouhodobými cíli a závazky přijatými v rámci Pařížské dohody a za tímto účelem by měl odrážet průběžný pokrok.
- (29) Za účelem zajištění účinného, transparentního a nákladově efektivního vykazování a ověřování emisí skleníkových plynů a dalších informací potřebných k posouzení pokroku s ohledem na roční emisní přiděly členských států by měly být požadavky na každoroční vykazování a hodnocení podle tohoto nařízení začleněny příslušnými články do nařízení (EU) č. 525/2013. Uvedené nařízení by mělo rovněž zajistit, aby byl pokrok členských států při snižování emisí skleníkových plynů hodnocen i nadále každý rok s přihlédnutím k pokroku v oblasti politik a opatření Unie a k informacím poskytnutým členskými státy. Hodnocení by mělo každé dva roky zahrnovat odhadovaný pokrok Unie při dosahování jejích cílů v oblasti snižování emisí a pokrok členských států při plnění jejich povinností. Uplatňování odpočtů by však mělo být zvažováno pouze v pětiletých intervalech, aby bylo možné vzít v potaz potenciální příspěvek plynoucí ze zalesněné půdy, odlesněné půdy, obhospodařované orné půdy a obhospodařovaných pastvin podle nařízení (EU) 2018/841. Tímto není dotčena povinnost Komise zajistit soulad s povinnostmi členských států vyplývajícími z tohoto nařízení ani pravomoc Komise zahájit za tímto účelem řízení pro porušení povinnosti.
- (30) Nařízení (EU) č. 525/2013 by mělo být odpovídajícím způsobem změněno.
- (31) Jelikož cílů tohoto nařízení, totiž stanovit povinnosti členským státům, pokud jde o jejich minimální příspěvky v období 2021–2030 ke splnění cíle Unie v oblasti snižování emisí skleníkových plynů, a přispět k dosažení cílů Pařížské dohody nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, ale spíše jich z důvodu rozsahu a účinků tohoto nařízení může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1.

(32) Tímto nařízením nejsou dotčeny přísnější cíle stanovené na úrovni členských států,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Předmět

Toto nařízení stanoví povinnosti členských států, pokud jde o jejich minimální příspěvky v období 2021–2030 ke splnění cíle Unie snížit do roku 2030 v odvětvích uvedených v článku 2 tohoto nařízení emise skleníkových plynů o 30 % oproti úrovním z roku 2005, a přispívá k dosažení cílů Pařížské dohody. Toto nařízení rovněž stanoví pravidla pro určování ročních emisních přidělů a pro hodnocení pokroku členských států při dosahování jejich minimálních příspěvků.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se použije na emise skleníkových plynů z kategorií zdrojů IPCC energetika, průmyslové procesy a použití produktů, zemědělství a odpadů, jak jsou stanoveny podle nařízení (EU) č. 525/2013, s výjimkou emisí skleníkových plynů z činností uvedených v příloze I směrnice 2003/87/ES.
2. Aniž je dotčen článek 7 a čl. 9 odst. 2 tohoto nařízení, nepoužije se toto nařízení na emise skleníkových plynů a jejich pohlcování, na něž se vztahuje nařízení (EU) 2018/841.
3. Pro účely tohoto nařízení se emise CO₂ z kategorie zdroje „1.A.3.A civilní letectví“ stanovených IPCC považují za rovné nule.

Článek 3

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- 1) „emisemi skleníkových plynů“ emise oxidu uhličitého (CO₂), methanu (CH₄), oxidu dusného (N₂O), částečně fluorovaných uhlovodíků (HFC), zcela fluorovaných uhlovodíků (PFC), fluoridu dusitého (NF₃) a fluoridu sírového (SF₆) vyjádřené v tunách ekvivalentu CO₂ podle nařízení (EU) č. 525/2013, které spadají do oblasti působnosti tohoto nařízení;
- 2) „ročními emisními přiděly“ maximální povolené emise skleníkových plynů pro každý rok v období 2021–2030 stanovené podle čl. 4 odst. 3 a článku 10;
- 3) „povolenkou EU ETS“ „povolenka“ ve smyslu čl. 3 písm. a) směrnice 2003/87/ES.

Článek 4

Roční úrovně emisí pro období 2021–2030

1. Každý členský stát dosáhne v roce 2030 omezení svých emisí skleníkových plynů alespoň o procentní podíl stanovený v příloze I pro daný členský stát ve vztahu k jeho úrovni emisí skleníkových plynů v roce 2005 stanovené podle odstavce 3 tohoto článku.
2. S výhradou možností flexibility podle článků 5, 6 a 7 tohoto nařízení a úpravy podle čl. 10 odst. 2 tohoto nařízení a s přihlédnutím k případným odpočtům vyplývajícím z použití článku 7 rozhodnutí č. 406/2009/ES každý členský stát zajistí, aby jeho emise skleníkových plynů nepřekročily v žádném roce v období 2021–2029 mezní hodnotu stanovenou prostřednictvím lineární trajektorie začínající na průměrné hodnotě jeho emisí skleníkových plynů za roky 2016, 2017 a 2018, stanovené podle odstavce 3 tohoto článku, a končící v roce 2030 na mezní hodnotě určené pro daný členský stát v příloze I tohoto nařízení. Počátek lineární trajektorie členského státu se nachází buď na pěti dvanáctinách vzdálenosti mezi roky 2019 a 2020, nebo v roce 2020, podle toho, která z příslušných hodnot povede k nižšímu přidělu daného členského státu..
3. Komise přijme prováděcí akty, v nichž stanoví roční emisní přiděly pro jednotlivé roky v období 2021–2030 vyjádřené v tunách ekvivalentu CO₂, jak je stanoveno v odstavcích 1 a 2 tohoto článku. Pro účely těchto prováděcích aktů provede Komise komplexní přezkum posledních údajů národní inventarizace za roky 2005 a 2016 až 2018, jež členské státy předložily podle článku 7 nařízení (EU) č. 525/2013.

V těchto prováděcích aktech se uvede pro každý členský stát hodnota emisí skleníkových plynů v roce 2005 použitá pro stanovení ročních emisních přidělů uvedených v odstavcích 1 a 2.

4. Tyto prováděcí akty rovněž upřesní na základě procentních podílů oznámených členskými státy podle čl. 6 odst. 3 celková množství, jež lze vzít v období 2021–2030 v úvahu pro účely dosažení souladu ze strany členských států podle článku 9. Pokud by součet celkových množství všech členských států přesáhl společnou celkovou hodnotu ve výši 100 milionů, sníží se celková množství za každý členský stát poměrným způsobem tak, aby společná celková hodnota překročena nebyla.
5. Tyto prováděcí akty se přijmou přezkumným postupem podle článku 14.

Článek 5

Možnosti flexibility v podobě vypůjčení, započtení a převodu

1. S ohledem na roky 2021–2025 si členský stát může pro následující rok vypůjčit množství až do výše 10 % ze svého ročního emisního přidělu.
2. S ohledem na roky 2026–2029 si členský stát může pro následující rok vypůjčit množství až do výše 5 % ze svého ročního emisního přidělu.
3. Členský stát, jehož emise skleníkových plynů za daný rok jsou nižší než jeho roční emisní přiděl pro daný rok s přihlédnutím k možnostem flexibility podle tohoto článku a článku 6, může:
 - a) s ohledem na rok 2021 nadbytečnou část svého ročního emisního přidělu započítat do následujících let až do roku 2030 a
 - b) s ohledem na roky 2022–2029 nadbytečnou část svého ročního emisního přidělu až do výše 30 % svého ročního emisního přidělu pro daný rok započítat do následujících let až do roku 2030.
4. S ohledem na roky 2021–2025 může členský stát převést až 5 % svého ročního emisního přidělu na daný rok na jiný členský stát a s ohledem na roky 2026–2030 může převést až 10 %. Přijímající členský stát může toto množství využít za účelem dosažení souladu podle článku 9 pro daný rok nebo pro následující roky až do roku 2030.
5. Členský stát, jehož přezkoumané emise skleníkových plynů za daný rok jsou nižší než jeho roční emisní přiděl pro daný rok, s přihlédnutím k možnostem využití flexibility podle odstavců 1 až 4 tohoto článku a článku 6, může nadbytečnou část svého ročního emisního přidělu převést na jiné členské státy. Přijímající členský stát může toto množství využít za účelem dosažení souladu podle článku 9 pro daný rok nebo pro následující roky až do roku 2030.
6. Členské státy mohou využít příjmy získané převodem ročních emisních přidělů podle odstavců 4 a 5 k boji proti změně klimatu v Unii nebo ve třetích zemích. Členské státy informují Komisi o veškerých uskutečněných aktivitách podle tohoto odstavce.
7. Každý převod ročních emisních přidělů podle odstavců 4 a 5 může být výsledkem projektu nebo programu v oblasti omezování emisí skleníkových plynů uskutečněného v prodávajícím členském státě a zaplaceného přijímajícím členským státem, pokud je vyloučeno dvojí započtení a zajištěna vysledovatelnost.
8. Členské státy mohou využít kredity z projektů vydané podle čl. 24a odst. 1 směrnice 2003/87/ES za účelem dosažení souladu podle článku 9 tohoto nařízení, a to bez jakéhokoli množství omezení a tak, aby nedošlo k dvojímu započtení.

Článek 6

Flexibilita pro některé členské státy po snížení počtu povolenek EU ETS

1. Pro dosažení souladu podle tohoto nařízení může být u členských států uvedených v příloze II tohoto nařízení omezený počet až do maximální výše 100 milionů zrušených povolenek EU ETS započten společně. Toto zrušení se provede v rámci dražených objemů povolenek dotčeného členského státu v souladu s článkem 10 směrnice 2003/87/ES.
2. Povolenky EU ETS započítané podle odstavce 1 tohoto článku se pro účely čl. 1 odst. 4 rozhodnutí (EU) 2015/1814 považují za povolenky EU ETS v oběhu.

Ve svém prvním přezkumu podle článku 3 uvedeného rozhodnutí Komise zváží, zda zachovat toto započítávání, jak je uvedeno v prvním pododstavci tohoto odstavce.

3. Členské státy uvedené v příloze II oznámí Komisi do 31. prosince 2019 případný záměr využít pro dosažení souladu podle článku 9 omezený počet zrušených povolenek EU ETS uvedený v odstavci 1 tohoto článku až do výše procentního podílu stanoveného v příloze II pro každý rok období 2021–2030 pro každý dotčený členský stát.

Členské státy uvedené v příloze II mohou rozhodnout, že oznámený procentní podíl během uvedeného období sníží, a to jednou v roce 2024 a jednou v roce 2027. V takovém případě o tomto rozhodnutí informuje dotčený členský stát Komisi do 31. prosince 2024, respektive do 31. prosince 2027.

4. Ústřední správce jmenovaný podle článku 20 odst. 1 směrnice 2003/87/ES „ústřední správce“ na žádost členského státu zohlední pro účely dosažení souladu daného členského státu podle článku 9 tohoto nařízení objem až do výše celkového množství stanoveného podle čl. 4 odst. 4 tohoto nařízení. Pro každý rok období 2021–2030 se pro daný členský stát jedna desetina celkového množství povolenek EU ETS stanoveného podle čl. 4 odst. 4 tohoto nařízení zruší v souladu s čl. 12 odst. 4 směrnice 2003/87/ES.

5. Pokud členský stát v souladu s odstavcem 3 tohoto článku informoval Komisi o svém rozhodnutí snížit dříve oznámený procentní podíl, zruší se pro tento členský stát odpovídající nižší množství povolenek EU ETS, a to pro každý rok v období 2026–2030, respektive 2028–2030.

Článek 7

Další využití čistých pohlčení až do výše 280 milionů z LULUCF

1. Pokud emise skleníkových plynů určitého státu překročí jeho roční emisní přiděly pro daný rok, včetně jakýchkoli ročních emisních přidělů započtených podle čl. 5 odst. 3 tohoto nařízení, lze za účelem dosažení souladu podle článku 9 tohoto nařízení pro tento rok vzít v úvahu množství až do výše součtu celkových čistých pohlčení a celkových čistých emisí z kategorií započítávání využití půdy, zalesněná půda, odlesněná půda, obhospodařovaná orná půda, obhospodařované pastviny, odlesněná půda, obhospodařovaná orná půda, obhospodařované pastviny a, na základě aktů v přenesené pravomoci podle odstavce 2 tohoto článku, obhospodařovaná lesní půda a obhospodařované mokřady podle čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) nařízení (EU) 2018/841, za předpokladu, že:

- a) kumulativní množství započtené u tohoto členského státu za všechny roky období 2021–2030 nepřekračuje maximální množství celkových čistých pohlčení stanovené pro daný členský stát v příloze III tohoto nařízení;
- b) toto množství překračuje požadavky vztahující se na tento členský stát podle článku 4 nařízení (EU) 2018/841;
- c) tento členský stát nezískal od jiných členských států více čistých pohlčení podle nařízení (EU) 2018/841, než kolik jich převedl;
- d) tento členský stát splňuje požadavky nařízení (EU) 2018/841; a
- e) tento členský stát předložil podle čl. 7 odst. 1 druhého pododstavce nařízení (EU) č. 525/2013 popis zamýšleného využití flexibility, kterou umožňuje tento odstavec.

2. Komise přijme akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 13 tohoto nařízení, kterými změní název přílohy III tohoto nařízení, pokud jde o kategorie započítávání využití půdy, s cílem:

- a) zohlednit příspěvek kategorie započítávání využití půdy obhospodařovaná lesní půda při dodržení maximálního množství celkových pohlčení pro každý členský stát uvedeného v příloze III tohoto nařízení, přičemž akty v přenesené pravomoci, kterými se stanoví referenční úrovně v oblasti lesnictví jsou přijímány podle čl. 8 odst. 8 nebo 9 nařízení (EU) 2018/841; a
- b) zohlednit příspěvek kategorie započítávání využití půdy obhospodařované mokřady při dodržení maximálního množství celkových pohlčení pro každý členský stát uvedeného v příloze III tohoto nařízení, přičemž podle nařízení (EU) 2018/841 se od všech členských států požaduje, aby tuto kategorii započítávaly.

Článek 8

Nápravná opatření

1. Pokud Komise při svém každoročním posouzení podle článku 21 nařízení (EU) č. 525/2013 a po zohlednění zamýšleného využití možností flexibility uvedených v článcích 5, 6 a 7 tohoto nařízení zjistí, že některý členský stát nedosahuje dostatečného pokroku v plnění svých závazků podle článku 4 tohoto nařízení, předloží tento členský stát Komisi do tří měsíců plán nápravných opatření zahrnující:

- a) dodatečná opatření, která členský stát provede, aby splnil své konkrétní povinnosti podle článku 4 tohoto nařízení, prostřednictvím vnitrostátních politik a opatření a provedení opatření Unie;
- b) přesný harmonogram provedení těchto opatření, který umožní posoudit každoroční pokrok dosažený při provádění.

2. Při posuzování všech takových plánů nápravných opatření je Komisi nápomocna Evropská agentura pro životní prostředí v souladu se svým ročním pracovním programem.

3. Komise může k plánům nápravných opatření předloženým podle odstavce 1 vydat stanovisko ohledně robustnosti dotčených nápravných opatření a v takovém případě tak učiní do čtyř měsíců od jejich obdržení. Dotčený členský stát stanovisko Komise v co nejvyšší míře zohlední a může s ohledem na ně svůj plán nápravných opatření revidovat.

Článek 9

Kontrola souladu

1. Pokud přezkoumané emise skleníkových plynů určitého členského státu překročí jeho roční emisní příděl za kterýkoli rok daného období, a to i při zohlednění odstavce 2 tohoto článku a možností flexibility podle článků 5, 6 a 7, použijí se v roce 2027 a 2032 tato opatření:

- a) k množství emisí skleníkových plynů členského státu na následující rok se připočte množství nadměrných emisí skleníkových plynů v tunách ekvivalentu CO₂ vynásobené koeficientem 1,08 v souladu s opatřeními přijatými podle článku 12; a
- b) tomuto členskému státu je dočasně zakázáno převádět jakoukoli část svého ročního emisního přídělu na jiný členský stát až do doby, než dosáhne souladu s článkem 4.

Ústřední správce provede zákaz uvedený v prvním pododstavci písm. b) tohoto článku v registru Unie.

2. Pokud emise skleníkových plynů určitého členského státu v období 2021–2025 nebo v období 2026–2030 podle článku 4 nařízení (EU) 2018/841 překročily pohlčení stanovené podle článku 12 uvedeného nařízení, provede ústřední správce pro příslušné roky odpočet od ročních emisních přídělů tohoto členského státu odpovídající množství těchto nadměrných emisí skleníkových plynů v tunách ekvivalentu CO₂.

Článek 10

Úpravy

1. Komise upraví roční emisní příděly pro každý členský stát podle článku 4 tohoto nařízení tak, aby byly zohledněny:

- a) úpravy počtu povolenek EU ETS vydaných podle článku 11 směrnice 2003/87/ES, které vyplynuly ze změny pokrytí zdrojů podle uvedené směrnice, v souladu s rozhodnutími Komise o konečném schválení národních alokačních plánů na období 2008–2012 přijatými podle uvedené směrnice;
- b) úpravy počtu povolenek EU ETS, resp. kreditů vydaných podle článků 24 a 24a směrnice 2003/87/ES s ohledem na snížení emisí skleníkových plynů v daném členském státě; a
- c) úpravy počtu povolenek EU ETS týkajících se emisí skleníkových plynů ze zařízení vyloučených ze systému EU ETS podle článku 27 směrnice 2003/87/ES po dobu vyloučení.

2. Množství uvedené v příloze IV se každému členskému státu, který je v této příloze uveden, připočte k ročnímu emisnímu přidělu na rok 2021.
3. Komise zveřejní číselné údaje, které z těchto úprav vyplynou.

Článek 11

Bezpečnostní rezerva

1. V registru Unie se vytvoří bezpečnostní rezerva odpovídající množství až do výše 105 milionů tun ekvivalentu CO₂ s výhradou splnění cíle Unie uvedeného v článku 1. Bezpečnostní rezerva je k dispozici navíc k možnostem flexibility stanoveným v článcích 5, 6 a 7.
2. Členský stát může bezpečnostní rezervu využít, pokud jsou splněny všechny tyto podmínky:
 - a) jeho HDP na obyvatele v tržních cenách roku 2013, jak jej zveřejnil Eurostat v dubnu roku 2016, bylo nižší než průměr EU;
 - b) jeho kumulativní emise skleníkových plynů za jednotlivé roky od 2013 do 2020 v odvětvích, na něž se vztahuje toto nařízení, jsou nižší než jeho kumulativní roční emisní přiděly na jednotlivé roky od 2013 do 2020; a
 - c) jeho emise v období 2026–2030 překročily jeho roční emisní přiděly, přestože:
 - i) vyčerpal možnosti flexibility podle čl. 5 odst. 2 a 3,
 - ii) v plné míře využil čistá pohlcení podle článku 7, a to i když toto množství nedosáhlo úrovně stanovené v příloze III, a
 - iii) neuskutečnil žádné převody jiným členským státům podle článku 5.
3. Členský stát, který splnil podmínky uvedené v odstavci 2 tohoto článku, z rezervy dodatečné množství až do výše svého deficitu, aby dosáhl souladu podle článku 9. Toto množství nepřesáhne 20 % z celkového množství, kterým překročil cíle v období 2013–2020.

Pokud výsledné společné množství určené pro všechny členské státy splňující podmínky uvedené v odstavci 2 tohoto článku přesáhne mezní hodnotu uvedenou v odstavci 1 tohoto článku, množství určené pro každý z těchto členských států se na poměrném základě sníží.

4. V případě zůstatku v bezpečnostní rezervě po rozdělení přidělů podle prvního pododstavce tohoto odstavce se tento zůstatek rozdělí mezi členské státy uvedené ve zmíněném pododstavci poměrným způsobem podle jejich zbývajících deficitu, avšak nesmí jej přesáhnout. Toto množství může v případě každého z těchto členských států doplňovat procentní podíl uvedený ve zmíněném pododstavci.
5. Po dokončení přezkumu podle článku 19 nařízení (EU) č. 525/2013 za rok 2020 zveřejní Komise pro každý členský stát uvedený v písm. a) a b) odstavce 2 tohoto článku množství odpovídající 20 % z celkového množství, kterým překročil cíle v období 2013–2020, jak je uvedeno v prvním pododstavci odstavce 3 tohoto článku.

Článek 12

Registr

1. Komise v souladu s článkem 13 přijme akty v přenesené pravomoci, kterými doplní toto nařízení za účelem zajištění přesného započítávání podle tohoto nařízení prostřednictvím registru Unie, pokud jde o:
 - a) roční emisní přiděly;
 - b) možnosti flexibility uplatňované podle článků 5, 6 a 7;
 - c) kontrolu souladu podle článku 9;
 - d) úpravy podle článku 10; a
 - e) bezpečnostní rezervu podle článku 11.

2. Ústřední správce provede automatickou kontrolu každé transakce v registru Unie, provedené na základě tohoto nařízení a v případě potřeby transakce zastaví, aby zajistil, že nedojde k žádným nesrovnalostem.
3. Informace uvedené v odst. 1 písm. a) až e) a v odstavci 2 se zpřístupní veřejnosti.

Článek 13

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v čl. 7 odst. 2 a v 12 odst. 1 je svěřena Komisi na dobu pěti let ode dne 9. července 2018. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodloužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevyssloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v čl. 7 odst. 2 a v 12 odst. 1 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
4. Před přijetím aktu v přenesené pravomoci vede Komise konzultace s odborníky jmenovanými jednotlivými členskými státy v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě o zdokonalení tvorby právních předpisů ze dne 13. dubna 2016.
5. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
6. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle čl. 7 odst. 2 a čl. 12 odst. 1 vstoupí v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevyssloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevyssloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 14

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen Výbor pro změnu klimatu zřízený nařízením (EU) č. 525/2013. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 15

Přezkum

1. Toto nařízení bude průběžně přezkoumáváno s přihlédnutím mimo jiné k vývoji situace v členských státech, ke způsobu, jakým všechna odvětví hospodářství přispívají ke snižování emisí skleníkových plynů, k vývoji na mezinárodní úrovni a k úsilí vyvíjenému za účelem dosažení dlouhodobých cílů Pařížské dohody.
2. Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě do šesti měsíců po každém globálním hodnocení podle článku 14 Pařížské dohody zprávu o fungování tohoto nařízení, včetně rovnováhy mezi nabídkou a poptávkou, pokud jde o roční emisní přídělky, a také o přínosu tohoto nařízení k dosažení celkového cíle Unie v oblasti snižování emisí skleníkových plynů k roku 2030 a jeho přínosu k dosažení cílů Pařížské dohody, a to zejména s ohledem na potřebu zavedení dalších politik a opatření Unie za účelem nezbytných snížení emisí skleníkových plynů ze strany Unie a členských států, včetně rámce pro období po roce 2030, a může případně předložit vhodné návrhy.

V těchto zprávách se zohlední strategie vypracované podle článku 4 nařízení (EU) č. 525/2013 s cílem přispět k vytvoření dlouhodobé unijní strategie.

Článek 16

Změny nařízení (EU) č. 525/2013

Nařízení (EU) č. 525/2013 se mění takto:

1) V článku 7 se odstavec 1 mění takto:

a) vkládá se nové písmeno, které zní:

„aa) počínaje rokem 2023 své antropogenní emise skleníkových plynů uvedené v článku 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/842 (*) za rok X-2 v souladu s požadavky na vykazování podle úmluvy UNFCCC;

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/842 ze dne 30. května 2018 o závazném každoročním snižování emisí skleníkových plynů členskými státy v období 2021–2030 pro potřeby odolné energetické unie a za účelem splnění závazků podle Pařížské dohody a o změně nařízení (EU) č. 525/2013 (Úř. věst. L 156, 19.6.2018, s. 26).“;

b) druhý pododstavec se nahrazuje tímto:

„Ve svých zprávách členské státy Komisi každoročně informují o veškerých záměrech využít možnosti flexibility podle čl. 5 odst. 4 a 5 a článku 7 nařízení (EU) 2018/842 a o použití příjmů podle čl. 5 odst. 6 uvedeného nařízení. Komise tyto informace do tří měsíců poté, co je obdrží od členských států, zpřístupní výboru uvedenému v článku 26 tohoto nařízení.“

2) V čl. 13 odst. 1 písm. c) se doplňuje nový bod, který zní:

„ix) počínaje rokem 2023 informace o vnitrostátních politikách a opatřeních provedených za účelem plnění jejich povinností podle nařízení (EU) 2018/842 a informace o dalších plánovaných vnitrostátních politikách a opatřeních k omezení emisí skleníkových plynů nad rámec jejich závazků podle uvedeného nařízení.“

3) V čl. 14 odst. 1 se doplňuje nové písmeno, které zní:

„f) počínaje rokem 2023 celkové odhady skleníkových plynů a samostatné odhady předpokládaných emisí skleníkových plynů pro zdroje emisí, na něž se vztahuje nařízení (EU) 2018/842 a směrnice 2003/87/ES.“

4. V čl. 21 odst. 1 se vkládá nové písmeno, které zní:

„c) povinnosti podle článku 4 nařízení (EU) 2018/842. Při hodnocení se zohlední pokrok v oblasti politik a opatření Unie a informace poskytnuté členskými státy. Hodnocení zahrnuje každé dva roky rovněž odhadovaný pokrok Unie při provádění jejího vnitrostátně stanoveného příspěvku v rámci Pařížské dohody, obsahujícího závazek Unie v oblasti snižování emisí skleníkových plynů na úrovni celého hospodářství, a odhadovaný pokrok členských států při plnění jejich povinností podle uvedeného nařízení.“

Článek 17

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 30. května 2018.

Za Evropský parlament

předseda

A. TAJANI

Za Radu

předseda

L. PAVLOVA

PŘÍLOHA I

SNÍŽENÍ EMISÍ SKLENÍKOVÝCH PLYNŮ ČLENSKÝMI STÁTY PODLE ČLÁNKU 4 ODSŤ. 1

	Stav snížení emisí skleníkových plynů členskými státy v roce 2030 oproti jejich úrovním z roku 2005 stanoveným podle čl. 4 odst. 3
Belgie	– 35 %
Bulharsko	– 0 %
Česká republika	– 14 %
Dánsko	– 39 %
Německo	– 38 %
Estonsko	– 13 %
Irsko	– 30 %
Řecko	– 16 %
Španělsko	– 26 %
Francie	– 37 %
Chorvatsko	– 7 %
Itálie	– 33 %
Kypr	– 24 %
Lotyšsko	– 6 %
Litva	– 9 %
Lucembursko	– 40 %
Maďarsko	– 7 %
Malta	– 19 %
Nizozemsko	– 36 %
Rakousko	– 36 %
Polsko	– 7 %
Portugalsko	– 17 %
Rumunsko	– 2 %
Slovinsko	– 15 %
Slovensko	– 12 %
Finsko	– 39 %
Švédsko	– 40 %
Spojené království	– 37 %

PŘÍLOHA II

ČLENSKÉ STÁTY, KTERÉ SI MOHOU NECHAT ZAPOČÍST OMEZENÝ POČET ZRUŠENÝCH POVOLENEK EU ETS PRO ÚČELY SOULADU PODLE ČLÁNKU 6

	Maximální procentní podíl emisí skleníkových plynů v roce 2005 stanovený podle čl. 4 odst. 3
Belgie	2 %
Dánsko	2 %
Irsko	4 %
Lucembursko	4 %
Malta	2 %
Nizozemsko	2 %
Rakousko	2 %
Finsko	2 %
Švédsko	2 %

PŘÍLOHA III

CELKOVÁ ČISTÁ POHLCENÍ ZE ZALESNĚNÉ PŮDY, ODLESNĚNÉ PŮDY, OBHOSPODAŘOVANÉ ORNÉ PŮDY A OBHOSPODAŘOVANÝCH PASTVIN, JEŽ MOHOU ČLENSKÉ STÁTY ZOHLEDNIT PRO ÚČELY SOULADU ZA OBDOBÍ 2021–2030 PODLE ČLÁNKU 7 ODS. 1 BODU A)

	Maximální množství vyjádřené v milionech tun ekvivalentu CO ₂
Belgie	3,8
Bulharsko	4,1
Česká republika	2,6
Dánsko	14,6
Německo	22,3
Estonsko	0,9
Irsko	26,8
Řecko	6,7
Španělsko	29,1
Francie	58,2
Chorvatsko	0,9
Itálie	11,5
Kypr	0,6
Lotyšsko	3,1
Litva	6,5
Lucembursko	0,25
Maďarsko	2,1
Malta	0,03
Nizozemsko	13,4
Rakousko	2,5
Polsko	21,7
Portugalsko	5,2
Rumunsko	13,2
Slovinsko	1,3
Slovensko	1,2
Finsko	4,5
Švédsko	4,9
Spojené království	17,8
Maximálně celkem:	280

PŘÍLOHA IV

CELKOVÁ ÚPRAVA PODLE ČL. 10 ODS. 2

	Tuny ekvivalentu CO ₂
Bulharsko	1 602 912
Česká republika	4 440 079
Estonsko	145 944
Chorvatsko	1 148 708
Lotyšsko	1 698 061
Litva	2 165 895
Maďarsko	6 705 956
Malta	774 000
Polsko	7 456 340
Portugalsko	1 655 253
Rumunsko	10 932 743
Slovinsko	178 809
Slovensko	2 160 210